

ข่าวจากหนังสือพิมพ์แนวหน้า

ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 24 สิงหาคม พ.ศ.2560

พาณิชย์เคาะส่งออกโต 6% จับตาค่าเงินหวั่นเสียเปรียบคู่แข่ง

นางสาวพิมพ์ชนก วอนขอพร ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและยุทธศาสตร์การค้ากระทรวงพาณิชย์ เปิดเผยว่ากระทรวงได้ทำการปรับเพิ่มประมาณการส่งออกปี 2560 เป็นขยายตัว 5-6% จากเป้าเดิมที่ 5% เนื่องจากการส่งออกขยายตัวต่อเนื่องโดยตัวเลขการส่งออกล่าสุดในเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมาส่งออกมีมูลค่า 18,852 ล้านดอลลาร์ขยายตัว 10.5% ขยายตัวต่อเนื่องเป็นเดือนที่ 5 และเมื่อรวม 7 เดือนแรกของปีนี้การส่งออกมีมูลค่า 132,399 ล้านดอลลาร์ขยายตัว 8.2% สูงสุดในรอบ 6 ปี

ทางด้านการนำเข้าในเดือนกรกฎาคมมีมูลค่า 19,040 ล้านดอลลาร์ขยายตัว 18.5% เมื่อรวม 7 เดือนแรกของปีนำเข้ามีมูลค่า 125,616 ล้านดอลลาร์ เพิ่มขึ้น 15.5% และดุลการค้าเดือนกรกฎาคม ขาดดุล 188 ล้านดอลลาร์ ซึ่งเป็นการขาดดุลครั้งแรกในรอบ 2 ปีนับตั้งแต่เมษายน 2558 แต่เมื่อรวมด้าน 7 เดือนแรกของปี 2560 ดุลการค้ายังคงเกินดุล 6,783 ล้านดอลลาร์

อย่างไรก็ตาม การส่งออกที่ขยายตัวดีนั้น จากการฟื้นตัวของเศรษฐกิจโลกโดยเฉพาะตลาดจีน ตะวันออกกลาง CLMV (กัมพูชา ลาว เมียนมา เวียดนาม) และสหรัฐ โดยมองว่าการส่งออกในช่วงที่เหลือของปีนี้น่าจะทำให้การส่งออกเติบโตได้ถึง 6% ช่วง 5 เดือนจะต้องส่งออกให้ได้เฉลี่ย 19,182 ล้านดอลลาร์ หรือประมาณ 3.1% ต่อเดือน

“อีกทั้งต้องจับตาดูการมอบนโยบายของนายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์ รองนายกรัฐมนตรี ที่จะเดินทางมามอบนโยบายให้กระทรวงพาณิชย์ในวันจันทร์ 28 สิงหาคมนี้ว่าจะมอบหมายเป้าการส่งออกใหม่หรือไม่”นางสาวพิมพ์ชนก กล่าว

นางสาวพิมพ์ชนกกล่าวว่าการส่งออกอาจจะเติบโตได้มากกว่า 6% แต่ตอนนี้ยังมองแค่ 6% ส่วนผลกระทบในเรื่องสหรัฐคว่ำบาตรเกาหลีเหนือ นั้น ยืนยันว่า ไม่มีผลกระทบต่อไทยเนื่องจากสินค้าที่ถูกคว่ำบาตร เช่น อาวุธ พลังงาน ถ่านหิน น้ำมัน ซึ่งไทยไม่มีการส่งออกสินค้านี้ดังกล่าวไปเกาหลีเหนือ และปัจจุบันสัดส่วนการส่งออกของไทยไปเกาหลีเหนือมีเพียง 0.01% เท่านั้น แต่อย่างไรก็ตาม ยังคงต้องติดตามสถานการณ์อย่างใกล้ชิดต่อไป

สำหรับกรณีที่ดุลการค้าเดือนกรกฎาคมที่ขาดดุล 188 ล้านดอลลาร์นั้นยอมรับว่าเป็นผลจากการเก็งกำไรทองคำเป็นหลักเนื่องจากสถานการณ์โลกมีความไม่แน่นอน นักลงทุนจึงวิ่งเข้าหาสินทรัพย์ปลอดภัย ซึ่งมองว่าไทยอาจยังขาดดุลการค้าต่อเนื่องอีก 2-3 เดือนข้างหน้า แต่ทั้งนี้ หากหักทองคำ จะพบว่า ดุลการค้าเกินดุล 1,087 ล้านดอลลาร์

ส่วนการส่งออกของปีนี้ แรงขับเคลื่อนสำคัญมาจากอุปสงค์ประเทศคู่ค้าที่เติบโตดีโดยเฉพาะประเทศคู่ค้าในเอเชีย สินค้าอุตสาหกรรมหลายรายการสามารถกลับมาขยายตัวได้ในระดับสูง โดยเฉพาะสินค้าอิเล็กทรอนิกส์ เคมีภัณฑ์ และยาง การส่งออกสินค้าเกษตรมีแนวโน้มขยายตัวดี โดยเฉพาะการส่งออกยางพาราที่ขยายตัวทั้งจากปริมาณและราคา

ด้านสมมุติฐานค่าเงินบาท กระทรวงพาณิชย์ได้ปรับคาดการณ์ค่าเงินบาทปีนี้มีแนวโน้มแข็งค่าขึ้น โดยมองกรอบไว้ที่ 34-36 บาทต่อดอลลาร์ จากเดิมมองที่ 35.5-37.5 บาทต่อดอลลาร์ ขณะที่ราคาน้ำมันดิบดูไบ มองที่ 45-55 ดอลลาร์ต่อบาร์เรล นอกจากนี้ยังมองว่า สหรัฐจะปรับขึ้นอัตราดอกเบี้ยในช่วงปลายปีนี้ตามที่คาดการณ์ไว้ ซึ่งจะส่งผลให้ลดแรงกดดันต่อเงินบาทได้บ้าง

“ปัจจัยเสี่ยงที่ยังต้องจับตามอง คือความผันผวนของอัตราแลกเปลี่ยน ที่ยังต้องติดตาม แต่มองว่าค่าเงินบาทจะส่งผลกระทบต่อความสามารถในการแข่งขัน และการส่งออกในระยะสั้นเท่านั้น โดยผู้ประกอบการจะต้องเตรียมพร้อมเพื่อรองรับกับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นในระยะต่อไป ทั้งนี้ ประเมินว่าสินค้าข้าว ผลิตภัณฑ์สำปะหลัง อาหาร และยางพารา จะได้รับผลกระทบจากอัตราแลกเปลี่ยนมากกว่าสินค้ากลุ่มอื่น” นางสาวพิมพ์ชนก กล่าว

นโยบายรัฐกับชาวนาไทย ‘อ้อม-ปล่อย’ทางไหนก็เหนื่อย

“..ข้าวทุกจาน อาหารทุกอย่าง อย่ากินทิ้งขว้าง เป็นของมีค่า ชาวนาเหนื่อยยาก ลำบากหนักหนา สงสารบรรดา คนยากคนจน..”

เชื่อว่าคนไทยส่วนใหญ่ต้องเคยท่อง หรืออย่างน้อยๆ ก็ต้องเคยผ่านหูผ่านตากันมาบ้างกับบทอาขยานข้างต้น เช่นเดียวกับที่เคยเห็นในสื่อต่างๆ ว่าชีวิตของคนเป็นชาวนา นั้นแสนจะ “ลำบากแค้น” ตั้งแต่ขั้นตอนการปลูกข้าวจากหว่านเมล็ดถึงเก็บเกี่ยว “หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน” กลางแสงแดดร้อนๆ แดดยังต้องฝากชีวิตไว้กับภัยธรรมชาติ “น้ำท่วม-น้ำแล้ง” ข้าวร้ายข้าวที่ปลูกได้เมื่อนำไปขายต่อให้โรงสีก็มักจะ “ถูกกดราคา” บทสรุปของอาชีพชาวนาไทย จึงไม่เคยพ้นไปจาก “ความจน” ไม่ว่าจะผ่านไปกี่ยุคสมัยก็ตาม

ในมุมหนึ่งที่อาชีพชาวนาถูกยกย่องในฐานะ “กระดูกสันหลังของชาติ” ผู้ผลิตข้าวอันเป็นอาหารหลักของคนไทยรวมถึงส่งออกไปขายยังต่างแดน แต่อีกมุมหนึ่งชาวนาก็มีภาพของ “ผู้ยากไร้” ทับซ้อนอยู่ด้วย การยกระดับคุณภาพชีวิตชาวนาจึงกลายเป็นนโยบายที่ทุกๆ รัฐบาลไม่ว่าจะเข้าสู่อำนาจด้วยวิธีการใดต้องมีไว้เสมอ ทว่าแม้จะแตกต่างกันในรายละเอียด แต่ทุกรัฐบาลมี “วิธีคิด” เหมือนกันอย่างหนึ่งคือ “เน้นอุดหนุนราคาผลผลิต” บ้างใช้วิธีประกันรายได้ขั้นต่ำของชาวนา และบ้างก็ใช้วิธีรับซื้อข้าวในราคาสูงกว่าท้องตลาด

คำถามคือ “วิธีการแบบนี้ช่วยชาวนาได้จริงหรือ?” รวมถึง “จะใช้ไปได้ถึงเมื่อใด?” ดังเรื่องเล่าจากรศ.ดร.สมพร อิศวิลานนท์ นักวิชาการอาวุโส สถาบันคลังสมองของชาติ และอดีตอาจารย์ภาควิชาเศรษฐศาสตร์เกษตรและทรัพยากร คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ ที่กล่าวในเวทีเสวนา “จุดเปลี่ยนชาวนาประเทศไทยในยุค 4.0” จัดโดย สถาบันประชาชนเพื่อการสาธารณสุขมูลฐาน ณ รร.เอบีน่า เฮ้าส์ ซ.วิภาวดี 64 ย่านหลักสี่ กทม. ว่า

ผลผลิตข้าวทั่วโลกมีอยู่ทั้งสิ้น 470 ล้านตัน ส่วนใหญ่ผลิตในทวีปเอเชีย แต่มีตลาดซื้อขายข้าวอยู่จริงๆ เพียง 40 ล้านตันหรือไม่ถึงร้อยละ 10 ของผลผลิต อีกทั้งยังเป็นตลาดที่มีการแข่งขันสูงมีผู้ผลิตรายใหม่ๆ เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ขณะที่ประเทศที่เป็นผู้บริโภคหลักๆ ก็พยายามปลูกข้าวไว้บริโภคเพื่อลดการนำเข้า ส่งผลให้ราคาข้าวหดตัวลง อาทิ จากที่เคยขึ้นไปสูงในปี 2551 ก็ค่อยๆ ลดลงมาเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบัน

“ในอดีตที่เราใช้นโยบายยกระดับราคา หรือจำหน่ายในราคาสูง ก็มีผลคือเมื่อราคาตลาดโลกมันหดตัวลง เราก็ขายออกเป็นรายสุดท้ายในราคาที่ต่ำ นำมาซึ่งปัญหาข้าวอยู่ในสต็อกมากมาย ซึ่งวันนี้ก็ยังแก้ปัญหาไม่หมด อย่างข้าว 5 เปอร์เซนต์ที่เป็นข้าวปลูกในพื้นที่ชลประทาน การแข่งขันจะดุเดือดมาก เราก็จะเห็นภาพว่าราคามันลดลงมาโดยตลอด คือปริมาณการผลิตมันมาก ส่วนข้าวที่มีความจำเพาะ อย่างข้าวหอมมะลิที่มีความหอมและความนุ่ม ราคา ก็จะขึ้นไปสูง แต่ข้าวที่จำเพาะแบบนี้จะปลูกได้ปีละครั้ง” รศ.ดร.สมพร ระบุ

นักวิชาการอาวุโสท่านนี้ กล่าวต่อไปว่า นโยบายของรัฐไทยเคยพยายามลดการปลูกข้าวมาแล้วครั้งหนึ่งในช่วงแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6-7 (ปี 2530-2539) แต่สุดท้ายก็กลับมาใช้นโยบายที่กระตุ้นให้เกษตรกรปลูกข้าวเป็นจำนวนมากเช่นเดิม ไม่ว่าจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม สวนทางกับต้นทุนการผลิตข้าวที่นับวันจะสูงขึ้นเรื่อยๆ และไม่ว่าจะเป็นนโยบาย “อุ้มชาวนา” ของรัฐบาลใดก็ตาม ล้วนต้องใช้งบประมาณเฉลี่ยปีละหลักแสนล้านบาททั้งสิ้น

รศ.ดร.สมพร ย้ำว่า วิธีคิดทั้งของรัฐบาลและชาวนาไทย วันนี้ถึงเวลาแล้ว “ต้องไปให้พ้นจากกรอบเดิมๆ” อย่างการใช้งบประมาณอุดหนุนเสียที่ เพราะเป็นการกระตุ้นให้ปลูกข้าวมากเกินไปจนผลผลิตล้นตลาด ส่วนทางรอดคือ 1.ต้องรวมกลุ่มในฐานะชุมชน เพราะการทำแบบเดี่ยวๆ อย่างไม่คุ้มค่างาน เช่น ชาวนารายย่อยมีที่นาเพียง 10-20 ไร่ ปลูกข้าวได้แค่ 2 ฤดู เฉลี่ยมีรายได้เพียงไม่เกิน 4 หมื่นบาทต่อปีเท่านั้น

2. มีวิธีการบริหารจัดการ จะเห็นได้จาก “คนรุ่นใหม่” ที่เลือกเป็นเกษตรกร หลายรายประสบความสำเร็จด้วยดี “ทำนาถ้าทำเป็นก็รวยได้” ดังนั้นสถาบันวิชาการต่างๆ ต้องเข้าไปช่วยเหลือ 3. เพิ่มมูลค่าผลผลิต โดยเชื่อมโยงกับภาคบริการและท่องเที่ยว เช่นในปัจจุบันความต้องการสินค้าที่รักษาสิ่งแวดล้อมและมีประโยชน์สุขภาพของผู้บริโภคมีมากขึ้น จุดนี้ “เกษตรอินทรีย์” รวมถึงข้าวหลายสายพันธุ์สามารถตอบโจทย์ได้

เสียงสะท้อนจากเครือข่ายชาวนา วรวิทย์ บุญสร้าง ผู้นำกลุ่มชาวนาในพื้นที่ จ.ขอนแก่น กล่าวว่า ปัญหาหนี้สินของชาวนามาจากหลายสาเหตุ อาทิ 1.ภัยธรรมชาติ แต่ละปีชาวนาต้องปลูกข้าว 3 ครั้ง แต่อาจเก็บเกี่ยวได้จริงเพียงครั้งเดียว และแม้รัฐบาลจะออกมาตรการมาช่วยบรรเทาผลกระทบ ก็พบว่ายังไม่สอดคล้องกับต้นทุนของเกษตรกร เช่น รัฐบาลช่วยเหลือไร่ละ 1 พันบาท ทั้งที่หากผลผลิตนั้นสามารถเก็บเกี่ยวได้สำเร็จจะมีมูลค่าไร่ละ 3-4 พันบาท

3. ไม่สามารถกำหนดราคาผลผลิตเองได้ พอไปถึงโรงสีเขาให้ราคาเท่าไรก็ต้องขาย ผลคือถูกเอารัดเอาเปรียบจากคนกลางอยู่ร่ำไป 3. การช่วยเหลือของภาครัฐไม่ตรงกับความต้องการของชาวนา เช่น ขอรับการสนับสนุน “รถเกี่ยว” แต่รัฐบาลกลับนำ “รถไถ” มาให้แทน หรือถึงจะให้รถเกี่ยวมาจริงแต่ก็ไม่ครอบคลุมทุกพื้นที่ ขอไป 2,500 ไร่ ให้มาเพียง 500 ไร่บ้าง ให้เหตุผลว่าไม่มีงบประมาณ ทั้งที่รัฐบาลต้องการให้เกษตรกรสามารถทำนาได้อย่างครบวงจร

4. เครือข่ายชาวนามีหลายกลุ่มจนขาดเอกภาพ เมื่อเทียบกับสมาคมของอาชีพอื่นๆ รวมถึงยังไม่มีบุคคลหรือกลุ่มใดที่สามารถ “เรียกได้เต็มปาก” ว่าเป็น “ผู้แทนของชาวนาไทย” อย่างแท้จริง จึงขาดอำนาจการต่อรอง อีกทั้งหลายกลุ่มที่มีอยู่ก็ยังไม่มีความชัดเจนระดับคุณภาพชีวิตชาวนาอย่างเป็นรูปธรรม และ 5. ข้าวไม่มีกฎหมายควบคุมเป็นการเฉพาะ ต่างจากพืชเศรษฐกิจอื่น ๆ เช่น ยางพารา อ้อย ที่มีกฎหมายของตนเอง ทั้งที่ข้าวเป็นอาหารหลักของคนไทย

อีกด้านหนึ่ง ระวี รุ่งเรือง ผู้ประสานงานองค์กรชาวนาเพื่อการปลดหนี้ ตั้งข้อสังเกตว่า แม้นโยบาย “นาแปลงใหญ่” ของรัฐบาลปัจจุบันโดยคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) จะเป็นแนวคิดที่ดี แต่เป็นไปได้ที่อาจจบลงด้วยความล้มเหลว หลังมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์มากกว่าเกษตรกรไม่ได้มีส่วนร่วมอย่างแท้จริง หลายพื้นที่ข้าราชการกลายเป็นผู้สั่งการวางนโยบายให้ทำ ทั้งที่กลุ่มชาวนาควรมีบทบาทตั้งแต่การวางแผนผลิตและลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง

ระวี เสนอแนะว่า ถ้าจะ “ทำให้สุด” จนสามารถ “ปลดหนี้” ชาวนาได้อย่างสมบูรณ์ เบื้องต้นธนาคารเพื่อการเกษตรและสหกรณ์การเกษตร (ธ.ก.ส.) ควรมีนโยบาย “พักหนี้ในส่วนของคุณเงิน” ให้ชาวนาชำระคืนเฉพาะเงินต้น ซึ่งหากทำไปพร้อมๆ กับนโยบายนาแปลงใหญ่และการรวมกลุ่มของชุมชนเพื่อผลิตข้าวที่มีคุณภาพได้มาตรฐาน เชื่อว่าภายในเวลา 5 ปี ชาวนาจะหมดหนี้หมดสินอย่างแน่นอน

“เราไม่ได้ต้องการให้รัฐบาลเอาเงินมาใช้หนี้ให้เราเราจะรวมเป็นกลุ่มเพื่อบริหารหนี้ของเราเอง หนี้ก็อยู่กับ ธ.ก.ส. นั้นแหละ แต่อาจจะขอให้พักดอกเบี้ยสัก 5 ปี ได้ไหม ประชาชนไม่ต้องแบกรับภาระแล้วเราก็กินที่ดินนั้นมาบริหารเป็นกลุ่ม แล้วเอาผลกำไรนั้นไปใช้หนี้ ธ.ก.ส. เงินต้นมันก็ลด แต่นโยบายรัฐบาลที่ผ่านๆ มา พักหนี้เกษตรกรนี้เงินต้นไม่ลด ก็จ่ายแต่ดอกเบี้ยอย่างเดียว สุดท้ายก็ยังเป็นอยู่อย่างนี้” ระวีให้ความเห็น

สอดคล้องกับความเห็นของ เกียรติศักดิ์ กายสุด ประธานศูนย์ข้าวชุมชน จ.นครสวรรค์ กล่าวเสริมว่า การแก้ปัญหาหนี้สินของชาวนา สามารถทำได้จริงหากรวมเป็นเครือข่ายขนาดใหญ่ไม่ใช่ต่างคนต่างทำ อาทิ เมื่อภาคกลางยังไม่ต้องใช้รถเกี่ยว ก็อาจให้ไปช่วยชาวนาทางภาคตะวันออกเฉียงเหนือก่อนก็ได้ หรือพื้นที่ใดมีจุดเด่นในการปลูกข้าวชนิดใดก็ให้ปลูกไป พื้นที่อื่นๆ ไม่ต้องไปปลูกแข่งกัน แล้วมาร่วมกันหาตลาด แต่ยังมีสิ่งที่ต้องปรับปรุงคือ “โรงสีชุมชน” ปัจจุบันแม้จะมีอยู่ แต่ “คุณภาพยังไม่ดีนัก” เมื่อเทียบกับโรงสีของพ่อค้านายทุน

“เราไม่มีศูนย์กลางในการปรับปรุงคุณภาพข้าว เช่น เครื่องขัดมัน ผมเคยนำเสนอรัฐบาลก็โดนขัดว่ามันไม่คุ้ม เพราะเราไม่เป็นเครือข่ายกัน” ประธานศูนย์ข้าวชุมชน จ.นครสวรรค์ ผ่าทึ่งท้าย

อาจถึงเวลาต้อง “ยอมรับความจริง” ว่านโยบายอุ้มราคาผลผลิตทางการเกษตร อาจจะใช้ไม่ได้ผลอีกต่อไปในอนาคตที่สินค้าเกษตรโดยเฉพาะข้าวหน้าวันมีคู่แข่งในตลาดหลายรายทั้งหน้าเก่าหน้าใหม่ แต่ครั้งจะหวังยกระดับข้าวไทยให้เป็น “สินค้าทรงคุณค่า” ในสายตาชาวโลกก็ไม่ง่ายอีก ดังข้อมูลจากกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ที่เปิดเผยเมื่อปี 2558 ว่าเกษตรกรไทย “อายุมาก” ร้อยละ 32 อายุเกิน 60 ปี และในภาพรวมอายุเฉลี่ยอยู่ที่ 55 ปี อีกทั้งยัง “การศึกษาน้อย” ร้อยละ 80 จบเพียงชั้นประถมศึกษา โดยมีเพียงร้อยละ 1 เท่านั้นที่จบถึงขั้นปริญญาบัตร

ฉะนั้นความหวังของรัฐบาลที่อยากให้ประเทศไทยยกระดับไปเป็น “Thailand 4.0” ขับเคลื่อนเศรษฐกิจทุกภาคส่วนด้วย “นวัตกรรม” คงดูเป็นเรื่องยาก เพราะ “เทคโนโลยี” ช่างเหมือนกับ “ยาขม” เสียเหลือเกินสำหรับประชากรที่ทั้งสูงวัยแถมไม่มีพื้นฐานมาตั้งแต่อายุน้อยๆ เมื่อเทียบกับคนรุ่นใหม่ที่ได้มาด้วยความไฮเทค ดังจะเห็นตามข่าวว่าเกษตรกรอายุน้อยๆ ที่ประสบความสำเร็จ มักใช้เทคโนโลยีเข้ามาช่วยตั้งแต่การผลิตจนถึงการตลาดทั้งสิ้น

นี่คือ “กำแพงสูงที่ยากจะฝ่าข้าม” ของเกษตรกรไทย แต่หากไม่อาจก้าวผ่านไปได้ แม้วันนี้หรือในอนาคตอันใกล้จะปลดหนี้ได้สำเร็จ แต่ก็ไม่มีใครรับประกันได้ว่าหลังจากนั้นจะไม่กลับมาเป็นหนี้อีก เพราะไม่สามารถใช้เครื่องมือสำคัญในการรับมือกับ “ความผันผวน” ทั้งในประเทศและกระแสโลก!!!

ข่าวจากหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ

ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 24 สิงหาคม พ.ศ.2560

สับประรดระวังโรคเน่า

ในช่วงที่สภาพอากาศมีเมฆเป็นส่วนใหญ่และมีฝนตกชุก กรมวิชาการเกษตรเตือนเกษตรกรชาวไร่สับประรดเฝ้าระวัง...โรคยอดเน่ารากเน่าเป็นโรคเกิดจากเชื้อรา สามารถพบได้ในทุกระยะ...อาการที่ต้น ใบยอดจะมีสีซีด โคนใบหรือฐานใบจะเน่าช้ำ มีสีขาวอมเหลือง ขอบสีน้ำตาล และส่งกลิ่นเหม็นเฉพาะตัว เมื่อถึงส่วนยอดจะหลุดได้โดยง่าย ถ้าอาการรุนแรงกลุ่มใบตรงกลางต้นจะหักล้มพับลงมา

อาการที่ราก เริ่มแรกใบสีซีดคล้ายอาการที่ต้น ใบด้านล่างจะนิ่มกว่าปกติและแห้งตายลามเข้ามาจากปลายใบ ต้นชะงักการเจริญเติบโต รากมีแผลสีน้ำตาล เปื่อยและเน่า หากถึงต้นจะหลุดออกมาจากดินได้ง่าย...อาการที่ผล ผลจะมีขนาดเล็ก ผลเน่าเป็นจุดสีเขียวยาวเข้ม เมื่อผ่าดูภายใน เนื้อเยื่อจะเน่าเป็นสีน้ำตาล ในช่วงที่อากาศเป็นใจให้เชื้อราเจริญเติบโตได้ดี เกษตรกรควรหมั่นตรวจและกำจัดวัชพืชในแปลง และรอบแปลงอย่างสม่ำเสมอ

หากพบต้นที่เริ่มแสดงอาการของโรค ให้พ่นด้วยสาร เมทาแลกซิล 25% ดับเบิ้ลยูพี อัตรา 20-40 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ฟอสฟิทธิลอะลูมิเนียม 80% ดับเบิ้ลยูพี อัตรา 50-100 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตรหรือชุดต้นที่เป็นโรคไปเผาทำลายนอกแปลงทันที จากนั้นให้โรยปูนขาวบริเวณหลุมที่ขุด เพื่อป้องกันการระบาดของโรค และควรทำความสะอาดอุปกรณ์การเกษตรที่ใช้กับต้นที่เป็นโรครก่อนนำกลับมาใช้ใหม่ทุกครั้ง

หลังการเก็บเกี่ยวผลผลิต ให้นำส่วนต่างๆของต้นที่เป็นโรคไปเผาทำลายทันที หากเกษตรกรจะปลูกสับประรดในฤดูถัดไป ควรเลือกพื้นที่ที่ไม่เคยมีการระบาดของโรคนี้มาก่อน และทำแปลงปลูกให้มีการระบายน้ำที่ดี ไม่ควรมีน้ำท่วมขัง กรณีเกิดน้ำท่วมขังควรระบายน้ำออกจากแปลงโดยเร็ว และให้เลือกส่วนขยายพันธุ์ที่มีคุณภาพดีจากแหล่งปลอดโรค

ก่อนปลูกควรจุ่มจุกหน่อพันธุ์ด้วยสารป้องกันกำจัดโรคพืช เมทาแลกซิล 25% ดับเบิ้ลยูพี อัตรา 20-40 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ฟอสฟิทธิลอะลูมิเนียม 80% ดับเบิ้ลยูพี อัตรา 50-100 กรัมต่อน้ำ 20 ลิตร หรือ ฟอสโฟนิก แอซิด 40% เอสแอล อัตรา 50-60 มิลลิลิตรต่อน้ำ 20 ลิตร

แจกที่ดินให้เกษตรกร!

นายสมปอง อินทร์ทอง เลขาธิการสำนักงานการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม (ส.ป.ก.) เปิดเผยว่า ส.ป.ก. มีพื้นที่ที่มีความพร้อม เพื่อนำมาจัดสรรให้เกษตรกร 6 จังหวัด เนื้อที่รวม 16,746 ไร่ สามารถรองรับเกษตรกรได้ 1,384 ราย ประกอบด้วย จังหวัดสระแก้ว นครราชสีมา ชลบุรี กาญจนบุรี สุราษฎร์ธานี เชียงใหม่ โดยได้เริ่มนำร่องในจังหวัดนครราชสีมา ที่ทำการส่งมอบแล้ว 3 แปลง เนื้อที่ 2,095 ไร่ เกษตรกรได้รับจัดสรร 185 ราย และที่จังหวัดสระแก้ว จะส่งมอบในวันที่ 28 ส.ค.นี้ ที่จะมีการมอบหนังสืออนุญาตให้เข้าทำประโยชน์ในที่ดินเขตปฏิรูป ที่ อ.โคกสูง โดย ส.ป.ก. ได้ยึดคืนพื้นที่ในจังหวัดสระแก้ว จำนวน 10 แปลง เนื้อที่ 3,342 ไร่ ในพื้นที่ 4 อำเภอ คือ อำเภอโคกสูง อรัญประเทศ วัฒนานคร และวังน้ำเย็น เพื่อนำมาจัดสรรให้เกษตรกรรายละ 6 ไร่ มีเกษตรกรได้รับประโยชน์ จำนวน 303 ราย

“ในพื้นที่ที่เหลือ ส.ป.ก.จะนำมาจัดสรรให้เกษตรกร เพื่อใช้ทำการเกษตรในเดือน ก.ย.เป็นต้นไป ประกอบด้วย 4 จังหวัด ได้แก่จังหวัดกาญจนบุรี จำนวน 3 แปลง เนื้อที่ 2,978 ไร่ เกษตรกรได้รับจัดสรร 389 ราย เน้นเลี้ยงแพะเป็นหลัก ชลบุรี จำนวน 2 แปลง เนื้อที่ 1,129 ไร่ เกษตรกรได้รับจัดสรร 49 ราย เน้นปลูกปาล์มน้ำมัน สุราษฎร์ธานี จำนวน 1 แปลง เนื้อที่ 972 ไร่ เกษตรกรได้รับจัดสรร 114 ราย เน้นปลูกกล้วยหอม ส้มโอ มะพร้าวน้ำหอม และเชียงใหม่ จำนวน 5 แปลง เนื้อที่ 5,960 ไร่ เกษตรกรได้รับจัดสรร 300 ราย เน้นปลูกส้ม”